

1

Лісовеня Сóва не зрозуміло, що таке сталося й чому воно раптом прокинулося.

Воно почуло «Бемц!» — і прокинулося.

(Насправді то впала величезна ялинкова кулька.)

«Узимку лісовики мають спати»,— сказало саме до себе Сóва голосом мами Лíси. Але не заснуло. Тільки-но почало вмощуватися, як ялинка, у якій воно спало, упала. А саме лісовеня скотилося на дивне різнобарвне моховиння.

Моховіння було кольорове! Жовтогарячі, червоні, блакитні й навіть бузково-рожеві дивовижні візерунки були такі гарні, що не можна було відвести погляду. Такого моховіння лісовеня Соба ніколи не бачило.

Незрозуміле моховіння. Схоже на квітчасті крила метелика.

«Але ж я мале, не все бачило. Може, моховіння справді буває не тільки зеленим», — подумало Соба.

2

Аж тут воно почуло скриплий відтінок у голоса:

— Це не моховийння, дурненька малечо, це — килим!

— Хто це? Що таке килим? — Собака злякалася. Бо ж до нього за все його невеличке життя говорили тільки мама (лісовийня на ім'я Ліса), батько (лісовик на ім'я Вик-Вик), вовченя Гув-Гув та ще докучливі сойки Ойка та Зойка.